

NAMOWCA (2) *sb m*

Pierwsze a pochylone, drugie jasne; teksty nie oznaczają ó.

sg N nąmowca (1). ◇ pl A nąmowce (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w, (jeden z niżej notowanych przykładów); poza tym w objaśnieniu s.v. namownik.

Ten, kto namawia, nakłania do czego; persuasor Calep (2) : Persuasor – Namowcza. Calep 792a; [nąmowcá/ Persuasor, autor. Volck Mmm2].

W przen (1) :

Wyrażenie: »namowca dusz« (1): rodzice y namowce duż bez ráthunku chćiałeś ftráćić/ z pośrzodku fwiąthości twoiey [et auctores parentes animarum inauxilatarum perdere voluisti] Leop Sap 12/6.

Cf NAMAWIACZ, NAMOWNIK

TK